

I

(Leģislatīvi akti)

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2014/61/ES

(2014. gada 15. maijs)

par pasākumiem ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvēršanas izmaksu samazināšanai

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Digitālā ekonomika iekšējā tirgū ienes radikālas pārmaiņas. Digitālajai ekonomikai, pateicoties tās inovācijai, ātrumam un pārrobežu ietekmei, ir potenciāls, lai iekšējā tirgus integrāciju paceltu jaunā līmenī. Savienības redzējums paredz tādu digitālo ekonomiku, kas sniedz noturīgas ekonomiskās un sociālās priekšrocības, kuru pamatā ir mūsdienīgi tiešsaistes pakalpojumi un ātrdarbīgi interneta savienojumi. Augstas kvalitātes digitālā infrastruktūra ir praktiski visu mūsdienīgas un novatoriskas ekonomikas nozaru balsts, un tai ir stratēģiska nozīme sociālajā un teritoriālajā kohēzijā. Tāpēc visiem iedzīvotājiem, kā arī privātajam un publiskajam sektoram ir jābūt iespējai iekļauties digitālajā ekonomikā.
- (2) Atzīstot, ka ir svarīgi izvērst ātrdarbīgu platjoslas infrastruktūru, dalībvalstis ir apstiprinājušas vērienīgos mērķus, kas attiecībā uz platjoslu izvēršiti Komisijas paziņojumā "Eiropas digitalizācijas programma – digitalizācijas virzīta Eiropas izaugsme" ("Digitalizācijas programma"), proti, līdz 2013. gadam visiem Eiropas iedzīvotājiem darīt pieejamus platjoslas pamatpakalpojumus un līdz 2020. gadam nodrošināt, ka visiem Eiropas iedzīvotājiem ir pieejams būtiski lielāks interneta ātrums, kas pārsniedz 30 Mb/s, un ka 50 % vai lielākai daļai Savienības mājsaimniecību ir interneta pieslēgums ar ātrumu vairāk nekā 100 Mb/s.
- (3) Ņemot vērā tehnoloģiju ātro attīstību, platjoslas datplūsmas straujo pieaugumu un arvien lielāko pieprasījumu pēc e-pakalpojumiem, Digitalizācijas programmā izvirzītos mērķus būtu jāuzskata par absolūtu minimumu, un Savienībai būtu jātiecas sasniegt vēl vērienīgākus platjoslas mērķus, lai panāktu straujāku izaugsmi un vairotu konkurētspēju un produktivitāti. Saistībā ar šīs direktīvas pārskatīšanu, Komisijai būtu jāizvērtē, vai un kā ar šo direktīvu varētu papildus sekmēt minēto mērķu sasniegšanu.

⁽¹⁾ OV C 327, 12.11.2013., 102. lpp.

⁽²⁾ OV C 280, 27.9.2013., 50. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2014. gada 15. aprīļa nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta) un Padomes 2014. gada 8. maija lēmums.

- (4) Digitalizācijas programmā arī ir konstatēts, ka ir vajadzīga politika platjoslas izvēšanas izmaksu samazināšanai visā Savienības teritorijā, tostarp pienācīga plānošana un koordinēšana un administratīvo slogu samazināšana. Šajā ziņā dalībvalstīm jau iepriekš ir jāparedz būtiski ieguldījumi, lai darītu iespējamu fiziskās infrastruktūras koplietošanu. Paturot prātā Digitalizācijas programmas mērķus un vienlaikus atzīstot, ka ir būtiski samazināti finanšu resursi, kas platjoslas pakalpojumiem paredzēti saistībā ar Eiropas infrastruktūras savienošanas instrumentu, kurš izveidots ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu Nr. 1316/2013 ⁽¹⁾, dalībvalstīm būtu jādod iespēja šīs direktīvas mērķu sasniegšanas nolūkos izmantot saskaņā ar spēkā esošajiem Savienības noteikumiem pieejamo Savienības finansējumu.
- (5) Ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvēšanas izmaksu samazinājums sekmētu arī publiskā sektora digitalizāciju, kas papildus tam, ka tīktu samazinātas valsts pārvaldes iestāžu izmaksas un iedzīvotājiem tīktu nodrošināti efektīvāki pakalpojumi, ļautu digitalizācijas radīto efektu vairot visās ekonomikas nozarēs.
- (6) Ņemot vērā to, ka ir nepieciešama rīcība Savienības līmenī, lai nodrošinātu labāku platjoslas pārklājumu, tostarp samazinot ātrdarbīgas platjoslas infrastruktūras izmaksas, kā atspoguļots 2012. gada 13. un 14. decembra Eiropas Padomes secinājumos, Komisijas paziņojumā "II vienotā tirgus akts" uzsvērts, ka jāvelta papildu pūles Eiropas digitalizācijas programmā izklāstīto mērķu drīzai sasniegšanai, tostarp pievēršoties problemātiskajam jautājumam par ieguldījumiem ātrdarbīgos tīklos.
- (7) Ātrdarbīgu fiksēto un bezvadu elektronisko sakaru tīklu izvēšanai visā Savienībā ir vajadzīgi ievērojami ieguldījumi, un lielu daļu no tiem veido inženiertehnisko darbu izmaksas. Platjoslas pakalpojumu izvēšanas efektivitāti varētu tas, ja tīktu samazināti daži izmaksu ziņā dārgie inženiertehniskie būvdarbi.
- (8) Var uzskatīt, ka lielu daļu no minētajām izmaksām rada izvēšanas procesa neefektivitāte, kas saistīta ar esošās pasīvās infrastruktūras (piemēram, kanālu, cauruļu, kabeļu aku, sadales skapju, balstu, mastu, antenu iekārtu, torņu un citu balsta konstrukciju) izmantošanu, trūkumiem inženiertehnisko darbu koordinēšanā, apgrūtinotām administratīvām atļauju piešķiršanas procedūrām un trūkumiem tīklu ierīkošanā ēkas iekšpusē, kas, jo īpaši lauku rajonos, rada augstus finansiālus šķēršļus.
- (9) Pasākumiem, kuru mērķis ir efektīvāk izmantot esošo infrastruktūru un mazināt izmaksas un šķēršļus jaunu inženiertehnisko darbu veikšanā, būtu ievērojami jāveicina tas, ka tiek nodrošināta ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu ātra un plaša izvēšana, vienlaikus saglabājot efektīvu konkurenci, tomēr negatīvi neietekmējot esošās publiskās infrastruktūras drošumu, drošību un raitu darbību.
- (10) Dažas dalībvalstis ir pieņēmušas pasākumus, kuri paredzēti platjoslas izvēšanas izmaksu samazināšanai. Tomēr minētie pasākumi joprojām ir ierobežoti un sadrumstaloti. Ieviešot minētos pasākumus visā Savienībā, varētu ievērojami veicināt vienotā digitālā tirgus izveidi. Turklāt regulējuma prasību atšķirības dažkārt kavē sadarbību starp komunālo pakalpojumu uzņēmumiem un var radīt šķēršļus jaunu tīkla operatoru ienākšanai tirgū un kavēt jaunu uzņēmējdarbības iespēju rašanos, tādējādi traucējot izveidot iekšējo tirgu attiecībā uz ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu fiziskās infrastruktūras izmantojumu un izvēšanu. Visbeidzot, iniciatīvas dalībvalstu līmenī, šķiet, ne vienmēr ir visaptverošas, savukārt, lai panāktu konsekventu un nozīmīgu ietekmi, ir svarīgi rīkoties, aptverot visu izvēšanas procesu un visas nozares.
- (11) Šīs direktīvas mērķis ir noteikt dažu tiesību un pienākumu minimumu, kas visā Savienībā piemērojams, lai atvieglotu ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvēšanu un starpnozaru koordinēšanu. Nodrošinot vienlīdzīgu konkurences apstākļu minimālo līmeni, saskaņā ar subsidiaritātes principu ar šo procesu nebūtu jāskar valsts un vietējā līmenī ieviesto labāko praksi un pasākumus, kuri ietver sīkāk izstrādātus noteikumus un nosacījumus, kā arī pasākumus, kas papildina minētās tiesības un pienākumus.
- (12) Ievērojot *lex specialis* principu – ja piemēro specifiskākus regulatīvus pasākumus saskaņā ar Savienības tiesību normām, tiem būtu jādod priekšroka salīdzinājumā ar šajā direktīvā noteikto tiesību un pienākumu minimumu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1316/2013 (2013. gada 11. decembris), ar ko izveido Eiropas infrastruktūras savienošanas instrumentu, groza Regulu (ES) Nr. 913/2010 un atceļ Regulu (EK) Nr. 680/2007 un Regulu (EK) Nr. 67/2010 (OV L 348, 20.12.2013., 129. lpp.).

Tāpēc ar šo direktīvu nebūtu jāskar Savienības tiesisko regulējumu elektronisko sakaru jomā, kas izklāstīts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/21/EK⁽¹⁾, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/19/EK⁽²⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/20/EK⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/22/EK⁽⁴⁾ un Komisijas direktīvā 2002/77/EK⁽⁵⁾, tostarp saskaņā ar šo tiesisko regulējumu pieņemtos valstu pasākumus, piemēram, specifiskus simetriskus vai asimetriskus regulatīvos pasākumus.

- (13) Lai izvērstu elektronisko sakaru tīklus, elektronisko sakaru tīklu operatori, jo īpaši jaunienācēji, daudz lielāku efektivitāti varētu panākt, atkārtoti izmantojot esošo fizisko infrastruktūru, tostarp citu komunālo pakalpojumu infrastruktūru, jo īpaši teritorijās, kur nav pieejams piemērots elektronisko sakaru tīkls vai kur jaunas fiziskās infrastruktūras izbūve varētu izrādīties ekonomiski neizdevīga. Turklāt sinerģija starp nozarēm var ievērojami samazināt nepieciešamību veikt inženiertehniskos darbus elektronisko sakaru tīklu izvēršanai un līdz ar to arī ar šiem darbiem saistītās sociālās un vides izmaksas, ko rada, piemēram, piesārņojums, traucējumi un satiksmes sastrēgumi. Tāpēc šī direktīva būtu jāpiemēro ne tikai publisko sakaru tīklu nodrošinātājiem, bet arī visiem tiem īpašniekiem vai tiesību turētājiem – attiecībā uz beidzamajiem minētajiem, neskarot jebkādas trešo personu īpašumtiesības –, kuri ir tiesīgi izmantot plašu un visuresošu fizisko infrastruktūru, kas ir piemērota elektronisko sakaru tīklu elementu izvietošanai, piemēram, elektroenerģijas, gāzes, ūdensapgādes un kanalizācijas un kanalizācijas sistēmu, siltumapgādes un transporta pakalpojumu fiziskos tīklus.
- (14) Lai uzlabotu ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvēršanu iekšējā tirgū, ar šo direktīvu publisko sakaru tīklu nodrošinātājiem būtu jāparedz tiesības atbilstoši taisnīgiem un saprātīgiem nosacījumiem, kas ir saskaņā ar normām atbilstīgu īpašumtiesību izmantošanu, piekļūt fiziskai infrastruktūrai neatkarīgi no tās atrašanās vietas. Pienākumam dot piekļuvi fiziskai infrastruktūrai nebūtu jāskar tiesības, kas ir īpašniekiem, uz kuru zemes vai kuru ēkās atrodas attiecīgā infrastruktūra.
- (15) Ņemot vērā tīklu zemo atšķirības pakāpi, nereti tīkla fiziskās iespējas pieļauj vienlaikus izvietot dažādus elektronisko sakaru tīkla elementus, tostarp tos, kas atbilstīgi tehnoloģiskās neitralitātes principam spēj nodrošināt platjoslas piekļuves pakalpojumus ar ātrumu vismaz 30 Mb/s, neietekmējot galvenā pakalpojuma sniegšanu un pielāgošanas izmaksas saglabājot iespējami zemākas. Tādējādi fizisko infrastruktūru, kas paredzēta tikai citu tīkla elementu izvietošanai, bet kas nav aktīvs tīkla elements (kā tas, piemēram, ir tumšās optiskās šķiedras kabeļu gadījumā), principā var izmantot elektronisko sakaru kabeļu, iekārtu vai jebkādu citu elektronisko sakaru tīklu elementu izvietošanai neatkarīgi no tās faktiskā izmantojuma vai īpašumtiesībām, ja nepastāv nekādi ar drošību saistīti apsvērumi vai netiek skartas infrastruktūras īpašnieka turpmākas uzņēmējdarbības intereses. Publisko sakaru tīklu fiziskā infrastruktūra principā var arī tikt izmantota, lai izvietotu citu tīklu elementus, un tādēļ dalībvalstis var izvēlēties attiecīgos gadījumos piemērot savstarpības principu un ļaut publisko sakaru tīklu operatoriem piedāvāt piekļuvi saviem tīkliem, lai izvietotu citus tīklus. Neskarot ar galvenā pakalpojuma sniegšanu saistītu konkrētu vispārējo interešu mērķu īstenošanu, būtu jāsekmē sinerģija starp tīklu operatoriem, lai vienlaikus palīdzētu sasniegt Digitalizācijas programmas mērķus.
- (16) Ar šo direktīvu nebūtu jāskar arī nevienu no īpašajiem aizsardzības pasākumiem, kuri jāveic, lai nodrošinātu drošību un sabiedrības veselību, tīklu un jo īpaši kritiskās infrastruktūras tīklu drošību un integritāti un panāktu, ka tīklos, kurus izmanto cilvēku patēriņam paredzēta ūdens nodrošināšanai, netiek ietekmēti galvenie tīkla operatora sniegtie pakalpojumi, taču valstu tiesību aktos izklāstīti vispārīgi noteikumi, ar ko liedz tīklu operatoriem risināt sarunas par elektronisko sakaru tīklu nodrošinātāju piekļuvi fiziskajai infrastruktūrai, varētu kavēt tirgus izveidi attiecībā uz piekļuvi fiziskajai infrastruktūrai. Tāpēc šādi vispārīgi noteikumi būtu jāatceļ. Tajā pašā laikā šajā direktīvā paredzētiem pasākumiem nebūtu jāskar dalībvalstu iespējas saskaņā ar piemērojamajiem Savienības tiesību aktiem nodrošināt pievilcīgākus nosacījumus attiecībā uz infrastruktūras pieejamību komunālo pakalpojumu sniedzējiem, no šādiem pakalpojumiem gūtus ieņēmumus izslēdzot no to tarifu aprēķina bāzes, kuri galalietotājiem noteikti par pakalpojumu sniedzēju galveno darbību vai darbībām.

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp.).

(2) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/19/EK (2002. gada 7. marts) par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (Piekļuves direktīva) (OV L 108, 24.4.2002., 7. lpp.).

(3) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (Atļauju izsniegšanas direktīva) (OV L 108, 24.4.2002., 21. lpp.).

(4) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (Universālā pakalpojuma direktīva) (OV L 108, 24.4.2002., 51. lpp.).

(5) Komisijas Direktīva 2002/77/EK (2002. gada 16. septembris) par konkurenci elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tirgū (OV L 249, 17.9.2002., 21. lpp.).

- (17) Tīkla operators objektīvu iemeslu dēļ var atteikt piekļuvi konkrētām fiziskajām infrastruktūrām. Jo īpaši fiziskā infrastruktūra var būt tehniski nepiemērota tādēļ, ka pastāv īpaši apstākļi saistībā ar infrastruktūru, attiecībā uz kuru ir pieprasīta piekļuve, piemēram, tobrīd pieejamās telpas trūkums vai turpmākas vajadzības pēc telpas, par kurām ir pietiekamas licības, piemēram, publiski pieejamos investīciju plānos. Tāpat īpašos apstākļos infrastruktūras koplietošana var apdraudēt drošību vai sabiedrības veselību, tīklu, tostarp kritiski svarīgas infrastruktūras tīklu, integritāti un drošību vai kaitēt tādu pakalpojumu sniegšanai, kuriem galvenokārt tiek izmantota šī infrastruktūra. Turklāt, ja tīkla operators jau nodrošina piekļuves prasītāja vajadzībām atbilstošu vairumtirdzniecības piekļuvi fiziskajai tīkla infrastruktūrai, tad piekļuve pamata fiziskajai infrastruktūrai var radīt negatīvu ekonomisko ietekmi uz tā uzņēmējdarbības modeli un stimuliem veikt ieguldījumus un, iespējams, novest pie tīkla elementu neefektīvas dublēšanās. Tajā pašā laikā situācijas, kurās saskaņā ar Savienības regulējumu elektronisko sakaru jomā ir noteikti pienākumi nodrošināt piekļuvi fiziskajai infrastruktūrai, piemēram, pienākumi uzņēmumiem, kam ir būtiska ietekme tirgū, varētu būt reglamentētas ar īpašiem reglamentējošiem pienākumiem, ko šai direktīvai nebūtu jāskar.
- (18) Ja uzņēmumi, kuri nodrošina vai kuriem ir atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus, pieprasa piekļuvi noteiktā teritorijā, tīklu operatori būtu jāizsaka piedāvājums par savu objektu koplietošanu saskaņā ar taisnīgiem un saprātīgiem noteikumiem, tostarp attiecībā uz cenu, ja vien piekļuve nav atteikta objektīvu iemeslu dēļ. Atkarībā no apstākļiem šādas piekļuves piešķiršanas nosacījumus varētu ietekmēt vairāki faktori, piemēram, – jebkādas papildu uzturēšanas un pielāgošanas izmaksas; jebkādi profilaktiski aizsardzības pasākumi, kuri jāpieņem, lai mazinātu negatīvu ietekmi uz tīkla drošumu, drošību un integritāti; jebkāds īpašs atbildības regulējums kaitējuma gadījumā; jebkādu infrastruktūras izbūvei piešķirtu publisko subsīdiju izmantošana, tostarp īpaši noteikumi, kas saistīti ar subsīdijām vai atbilstīgi Savienības tiesību aktiem paredzēti valsts tiesību aktos; spēja nodrošināt vai sniegt infrastruktūras jaudu, lai izpildītu sabiedrisko pakalpojumu saistības; jebkādi ierobežojumi, kas izriet no valsts noteikumiem, kuru mērķis ir aizsargāt vidi, sabiedrības veselību, valsts drošību vai sasniegt pilsētu un lauku plānošanas mērķus.
- (19) Ja komerciālo sarunu laikā rodas domstarpības par tehniskajiem un komerciālajiem noteikumiem, jebkurai no pusēm vajadzētu būt iespējai valsts līmenī vērsties pie strīdu izšķiršanas struktūras, kura pusēm var noteikt risinājumu, tādējādi ļaujot izvairīties no nepamatotiem atteikumiem vai nesamērīgiem nosacījumiem. Nosakot piekļuves piešķiršanas tarifu, strīdu izšķiršanas struktūrai būtu jānodrošina, ka piekļuves nodrošinātājam ir taisnīgas iespējas atgūt izmaksas, kas tam radušās, nodrošinot piekļuvi savai fiziskai infrastruktūrai, ņemot vērā konkrētos valsts nosacījumus un jebkādas tarifu struktūras, kuras izveidotas, lai radītu taisnīgas izmaksu atgūšanas iespējas, ņemot vērā valsts regulatīvo iestāžu piemērotus iepriekšējus kompensējošos pasākumus. Šādi rīkojoties, strīdu izšķiršanas struktūrai būtu arī jāņem vērā tas, kāda ir pieprasītās piekļuves ietekme uz piekļuves nodrošinātāja uzņēmējdarbības plānu, tostarp ņemot vērā ieguldījumus, ko veicis piekļuves nodrošinātājs, kuram ir pieprasīts nodrošināt piekļuvi, jo īpaši attiecībā uz ieguldījumiem fiziskajā infrastruktūrā, kurai ir pieprasīts piekļūt. Konkrētajā gadījumā, attiecībā uz piekļuvi publisko sakaru tīklu nodrošinātāju fiziskajai infrastruktūrai, šādā infrastruktūrā veiktie ieguldījumi var tiešā veidā sekmēt Digitalizācijas programmas mērķu sasniegšanu, un koplietošana bez papildu izmaksām var ietekmēt konkurenci lejupējā tirgū. Tāpēc attiecībā uz visiem pienākumiem nodrošināt piekļuvi būtu pilnībā jāņem vērā minēto ieguldījumu ekonomiskā dzīvotspēja, pamatojoties uz to riska profilu, iespējamo ieguldījumu atdeves grafiku, piekļuves iespējamo ietekmi uz konkurenci lejupējā tirgū un tādējādi uz cenām un ieguldījumu atdevi, tīkla aktīvu amortizāciju piekļuves pieprasīšanas laikā, iespējamo veikto ieguldījumu ekonomisko pamatojumu, jo īpaši fiziskajās infrastruktūrās, ko izmanto ātrdarbīgu elektronisko sakaru pakalpojumu sniegšanai, un jebkuriem iepriekš izteiktiem piedāvājumiem piekļuves pieprasītājam izvērsanu veikt kopīgi.
- (20) Lai efektīvi izplānotu ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvērsanu un nodrošinātu elektronisko sakaru tīklu izvērsanai piemērotu esošo infrastruktūru visefektīvāko izmantošanu, uzņēmumiem, kuri nodrošina vai kuriem atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus, vajadzētu būt iespējai piekļūt informācijas minimumam par izvērsanas teritorijā pieejamajām fiziskajām infrastruktūrām. Ar šādu informācijas minimumu būtu jāspēj novērtēt esošās infrastruktūras izmantošanas potenciālu konkrētā teritorijā, kā arī samazināt kaitējumu jebkurai no esošajām fiziskajām infrastruktūrām. Ņemot vērā iesaistīto ieinteresēto personu skaitu un lai atvieglotu piekļuvi minētajai informācijai arī starp nozarēm un pāri robežām, šāds informācijas minimums būtu jādara pieejams ar vienotā informācijas punkta starpniecību. Minētajam vienotajam informācijas punktam būtu jāatļauj piekļūt jau tagad elektroniskā formātā pieejamajam informācijas minimumam, attiecībā uz ko nosaka ierobežojumus, lai nodrošinātu tīklu, jo īpaši kritiskās infrastruktūras tīklu drošību un integritāti vai aizsargātu legītīmus ekspluatācijas noslēpumus un komercnoslēpumus.
- (21) Neuzliekot dalībvalstīm nekādus jaunus kartēšanas pienākumus, šajā direktīvā būtu jāparedz, ka informācijas minimums, ko publiskās iestādes jau ir savākušas un kas jau ir pieejams elektroniskā formātā saskaņā ar valstu

iniciatīvām, kā arī Savienības tiesību aktiem (piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2007/2/EK⁽¹⁾), būtu jādara pieejams, piemēram, izmantojot hipersaiti uz vienoto informācijas punktu. Tas ļautu elektronisko sakaru tīklu nodrošinātājiem piešķirt koordinētu piekļuvi informācijai par fiziskajām infrastruktūrām, vienlaikus nodrošinot jebkādas šādas informācijas drošību un integritāti, jo īpaši attiecībā uz valstu kritisko infrastruktūru. Tam, ka šāda informācija tiek darīta pieejama, nebūtu jāskar pārredzamības prasības, kas publiskā sektora informācijas atkalizmantošanai jau ir piemērojamas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/98/EK⁽²⁾. Ja publiskajam sektoram pieejamā informācija nesniedz pietiekamas zināšanas par esošajām fiziskajām infrastruktūrām konkrētā teritorijā vai noteikta veida infrastruktūru, tīklu operatori pēc pieprasījuma informācija būtu jādara pieejama uzņēmumiem, kuri nodrošina vai kuriem atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus.

- (22) Ja informācijas minimums nav pieejams ar vienotā informācijas punkta starpniecību, uzņēmumiem, kas nodrošina vai kuriem ir atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus, tomēr būtu jānodrošina iespēja šādu īpašu informāciju tiesā veidā pieprasīt jebkuram tīkla operatoram attiecīgajā teritorijā. Turklāt, ja šāds pieprasījums ir pamatots, jo īpaši, lai nodrošinātu iespēju esošās fiziskās infrastruktūras izmantot kopīgi vai koordinēt inženiertehniskos darbus, uzņēmumiem, kas nodrošina vai kuriem ir atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus, būtu jānodrošina iespēja veikt vietas apsekojumus un pieprasīt informāciju par plānotajiem inženiertehniskajiem darbiem saskaņā ar pārredzamiem, samērīgiem un nediskriminējošiem nosacījumiem un neskarot aizsardzības pasākumus, kas pieņemti, lai nodrošinātu tīkla drošību un integritāti, kā arī lai aizsargātu konfidencialitāti un ekspluatācijas noslēpumus, un komercnoslēpumus. Būtu jānodrošina, lai lielāku pārredzamību nodrošinātu paši tīklu operatori vai arī lai tā tiktu nodrošināta ar vienoto informācijas punktu starpniecību attiecībā uz plānotajiem inženiertehniskajiem darbiem, jo īpaši lielākas nozīmes teritorijās, atļauj saņēmušos operatorus pārorientējot uz šādu informāciju, ja tā ir pieejama.
- (23) Ja rodas strīdi par ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvēšanas nolūkā vajadzīgo piekļuvi informācijai par fiziskajām infrastruktūrām, strīdu izšķiršanas struktūrai būtu jāspēj šādus strīdus atrisināt, izmantojot saistošus lēmumus. Jebkurā gadījumā šādas struktūras lēmumiem nebūtu jāskar iespēju, ka kāda no pusēm ierosina lietu tiesā.
- (24) Ar inženiertehnisko darbu koordinēšanu attiecībā uz fiziskajām infrastruktūrām var panākt ievērojamus ietaupījumus un līdz minimumam samazināt neērtības teritorijā, kurā tiek izvērtēti jauni elektronisko sakaru tīkli. Minētā iemesla dēļ būtu jāaizliedz regulatīvie ierobežojumi, kuri parasti neļauj tīkla operatoru starpā risināt sarunas par to, lai koordinētu šādus darbus nolūkā izvērst ātrdarbīgus elektronisko sakaru tīklus. Gadījumā, ja inženiertehniskos darbus nefinansē no publiskiem līdzekļiem, ar šo direktīvu nebūtu jāskar ieinteresēto personu iespējas noslēgt vienošanās par inženiertehnisko darbu koordinēšanu saskaņā ar saviem ieguldījumu un uzņēmējdarbības plāniem un pašu noteiktos termiņos.
- (25) Ar inženiertehniskajiem darbiem, ko pilnībā vai daļēji finansē no publiskiem līdzekļiem, būtu jātiecas sniegt iespējami lielāku sabiedrisko labumu, izmantojot minēto darbu pozitīvos ārējos faktorus dažādās nozarēs un nodrošinot vienlīdzīgas iespējas kopīgi izmantot pieejamo un plānoto fizisko infrastruktūru nolūkā izvērst elektronisko sakaru tīklus. Kaut gan nebūtu negatīvi jāietekmē no publiskiem līdzekļiem finansētu inženiertehnisko darbu galveno mērķi, tomēr tīkla operatoram, kurš tieši vai netieši, piemēram, ar apakšuzņēmēja starpniecību veic attiecīgos inženiertehniskos darbus, saskaņā ar samērīgiem, nediskriminējošiem un pārredzamiem nosacījumiem būtu jāizpilda laicīgi iesniegti un pamatoti pieprasījumi par ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementu izvēšanas koordinēšanu, piemēram, nodrošinot jebkādu papildu izmaksu (tostarp kavējumu radīto izmaksu) nosegšanu un to, ka izmaiņas sākotnējos plānos ir pēc iespējas mazākas. Neskarot piemērojamos valsts atbalsta noteikumus, dalībvalstīm būtu jāvar arī paredzēt noteikumus par to izmaksu sadali, kas saistītas ar šo izvēšanas koordināciju. Vajadzētu būt iespējai saskaņā ar samērīgiem, taisnīgiem un nediskriminējošiem nosacījumiem izmantot īpašas strīdu izšķiršanas procedūras, lai nodrošinātu to strīdu ātru izšķiršanu, kuri saistīti ar sarunām par tādiem koordinēšanas līgumiem. Šādiem noteikumiem nebūtu jāskar dalībvalstu tiesības rezervēt elektronisko sakaru tīklu jaudas pat tad, ja nav konkrētu pieprasījumu, lai spētu apmierināt turpmākus pieprasījumus pēc fiziskās infrastruktūras, tādējādi maksimāli palielinot inženiertehnisko darbu vērtību, vai pieņemt pasākumus, kuri saistīti ar līdzīgām tiesībām, kas ļauj inženiertehniskos darbus koordinēt citu veidu tīklu, piemēram, gāzes vai elektroenerģijas tīklu, operatoriem.

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/2/EK (2007. gada 14. marts), ar ko izveido Telpiskās informācijas infrastruktūru Eiropas Kopienā (INSPIRE) (OV L 108, 25.4.2007., 1. lpp.).

(2) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/98/EK (2003. gada 17. novembris) par valsts sektora informācijas atkalizmantošanu (OV L 345, 31.12.2003., 90. lpp.).

- (26) Lai aizsargātu valstu un Savienības vispārējās intereses, var būt nepieciešamas daudzas dažādas atļaujas attiecībā uz elektronisko sakaru tīklu vai jaunu tīklu elementu izvēršanu, tostarp būvniecību, pilsētu plānošanu, vides aizsardzību un citiem aspektiem. Ņemot vērā dažādu veidu elektronisko sakaru tīklu izvēršanai vajadzīgo atļauju skaitu un izvēršanas vietējo raksturu, var būt jāpiemēro dažādas procedūras un nosacījumi. Vienlaikus garantējot katras kompetentās iestādes tiesības tikt iesaistītai un saglabāt savas lēmumu pieņemšanas prerogatīvas saskaņā ar subsidiaritātes principu, visai attiecīgajai informācijai par inženiertehniskajiem darbiem piemērojāmām procedūrām un vispārējiem nosacījumiem vajadzētu būt pieejamai ar vienotā informācijas punkta starpniecību. Tas varētu mazināt sarežģītību un palielināt efektivitāti un pārredzamību, jo īpaši attiecībā uz jauniešiem vai mazākiem operatoriem, kas attiecīgajā teritorijā neveic aktīvu darbību. Turklāt dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai uzņēmumiem, kuri nodrošina vai kuriem atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus, paredzēt tiesības savus atļaujas pieprasījumus iesniegt ar vienotā kontaktpunkta starpniecību.
- (27) Lai nodrošinātu, ka atļaujas piešķiršanas procedūras nerada šķēršļus ieguldījumu veikšanai un nerada negatīvu ietekmi uz iekšējo tirgu, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka lēmums par to, vai apstiprina vai noraida atļaujas pieprasījumu attiecībā uz elektronisko sakaru tīklu vai jaunu tīklu elementu izvēršanu, būtu jādara zināms katrā ziņā ne vēlāk kā četru mēnešu laikā, neskarot citus īpašus termiņus vai pienākumus, kuri noteikti procedūras pareizai veikšanai un ir piemērojami atļaujas piešķiršanas procedūrai saskaņā ar valsts vai Savienības tiesībām. Atkarībā no piemērojāmām tiesību normām tie var būt skaidri izteikti vai noklusējuma lēmumi. Attiecīgā gadījumā dalībvalstīm būtu jāparedz, ka tiem pakalpojuma sniedzējiem, kuriem nodarīts kaitējums, jo kompetentā iestāde ir kavējusi spēkā esošos atļaujas piešķiršanas termiņus, ir tiesības saņemt kompensāciju.
- (28) Lai nodrošinātu, ka šādas atļaujas piešķiršanas procedūras tiek pabeigtas pieņemamos termiņos, dalībvalstis varētu apsvērt iespēju ieviest vairākus aizsardzības pasākumus, piemēram, klusējot izteiktu piekrišanu, vai veikt pasākumus, kuru mērķis ir vienkāršot atļauju piešķiršanas procedūras, tostarp samazinot elektronisko sakaru tīklu izvēršanai nepieciešamo atļauju skaitu vai dažām mazu vai standartizētu inženiertehnisko darbu kategorijām nosakot atbrīvojumu no atļaujas saņemšanas prasības. Valsts, reģionālajā vai vietējā līmenī iestādēm jebkurš atteikums piešķirt šādas atļaujas, kas ir to kompetencē, būtu jāpamato ar objektīviem, pārredzamiem, nediskriminējošiem, un samērīgiem kritērijiem un nosacījumiem. Tam nebūtu jāskar nevienu no dalībvalstu pieņemtajiem pasākumiem, ar ko dažiem elektronisko sakaru tīklu elementiem (gan pasīviem, gan aktīviem) nosaka atbrīvojumu no atļaujas saņemšanas prasības.
- (29) Lai sasniegtu Digitalizācijas programmas mērķus, infrastruktūras izvēršanai jānotiek iespējami tuvāk galalietotāju telpām, vienlaikus atbilstīgi vispārējām interesēm pilnībā ievērojot proporcionalitātes principu attiecībā uz jebkādiem īpašumtiesību ierobežojumiem. Būtu jāveicina ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvēršana līdz pašam galalietotājam, taču vienlaikus būtu jānodrošina tehnoloģiskā neitralitāte, jo īpaši ātrdarbīgiem sakariem gatavā ēkas fiziskajā infrastruktūrā. Ņemot vērā, ka mazu kanālu ierīkošana ēkas būvniecības laikā rada pavisam nelielas papildu izmaksas, bet ēku modernizēšana, aprīkojot tās ar ātrdarbīgu infrastruktūru, var prasīt lielu daļu no ātrdarbīga tīkla izvēršanas kopējām izmaksām, ar fizisko infrastruktūru būtu jāaprīko visas jaunbūves vai ēkas, kurās tiek veikts kapitālais remonts, ļaujot galalietotājiem izmantot ātrdarbīgu tīklu pieslēgumus. Turklāt, lai izvērstu ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu, jaunām daudzdzīvokļu ēkām un tādām daudzdzīvokļu ēkām, kurās tiek veikts kapitālais remonts, vajadzētu būt aprīkotām ar piekļuves punktu, kuru izmantojot, pakalpojumu sniedzējs var piekļūt ēkā ierīkotajai infrastruktūrai. Turklāt ēkas attīstītājiem būtu jāparedz, ka brīvi kanāli savieno katru daudzdzīvokļu ēkas dzīvokli ar piekļuves punktu, kas atrodas daudzdzīvokļu ēkā vai ārpus tās. Var būt atsevišķi gadījumi, kad jaunuzceltas viengimenes dzīvojamās mājas vai ēkas, kur tiek veikti kapitālās renovācijas darbi, atrodas izolētā teritorijā, un objektīvu iemeslu dēļ tiek uzskatīts, ka ir pārāk mazas izredzes ierīkot ēkā ātrdarbīgu pieslēgumu, lai būtu pamatota ātrdarbīgiem sakariem gatavas ēkas iekšējās fiziskās infrastruktūras vai piekļuves punkta izvēršana, vai kad ierīkošana ēkā būtu nesamērīga citu ekonomisku, pilsētas kultūras mantojuma saglabāšanas vai vides iemeslu dēļ, piemēram, attiecībā uz konkrētām pieminekļu kategorijām.
- (30) Lai iespējamiem pircējiem un īrniekiem palīdzētu apzināt ēkas, kurās ir ierīkota ātrdarbīgiem sakariem gatava ēkas iekšējā fiziskā infrastruktūra un kuras tādējādi potenciāli var būtiski ietaupīt izmaksas, un lai sekmētu ēku gatavību ātrdarbīgiem tīkliem, dalībvalstīm ēkām, kurās ir ierīkota šāda infrastruktūra un piekļuves punkts, saskaņā ar šo direktīvu būtu jāvar ieviest brīvprātīgu marķējumu "gatavs platjoslas pakalpojumiem".
- (31) Ja publisko sakaru tīklu nodrošinātāji izvērš ātrdarbīgus elektronisko sakaru tīklus kādā konkrētā teritorijā, ievērojami apjomradīti ietaupījumi tiek panākti tad, ja savu tīklu tie var ierīkot līdz ēkas piekļuves punktam, neatkarīgi no tā, vai attiecīgajā laikā abonents ir skaidri paudis vēlmi izmantot pakalpojumus, taču ar nosacījumu, ka, izmantojot esošo fizisko infrastruktūru un atjaunojot skarto teritoriju, līdz minimumam tiek samazināta ietekme uz privātīpašumu. Ja tīkls ir ierīkots līdz piekļuves punktam, jaunam klientam pieslēgumu iespējams ierīkot par ievērojami zemāku cenu, jo īpaši tad, ja ēkas iekšienē ir piekļuve ātrdarbīgiem sakariem gatavam infrastruktūras vertikālām segmentam, kur šāds segments jau ir ierīkots. Šāds mērķis ir izpildīts arī tad, ja pati ēka jau ir aprīkota

ar ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu, kuram piekļuve ēkas iekšienē saskaņā ar objektīviem, pārredzamiem, samērīgiem un nediskriminējošiem noteikumiem tiek dota jebkuram publisko sakaru tīklu nodrošinātājam, kuram ēkā ir aktīvs abonents. Tas jo īpaši var attiekties uz dalībvalstīm, kas ir paredzējušas pasākumus, pamatojoties uz Direktīvas 2002/21/EK 12. pantu.

- (32) Jaunās ēkas būtu jāaprīko ar ātrdarbīgiem sakariem gatavu ēkas iekšējo infrastruktūru un daudzdzīvokļu ēku gadījumā – ar piekļuves punktu. Dalībvalstīm vajadzētu būt zināmam elastīgumam, lai šo mērķi sasniegtu. Šajā ziņā ar direktīvu netiecas saskaņot noteikumus par saistītām izmaksām, tostarp par to izmaksu atgūšanu, kas radušās aprīkojot ēkas ar ātrdarbīgiem sakariem gatavu ēkas iekšējo fizisko infrastruktūru un piekļuves punktu.
- (33) Ņemot vērā e-iekļautības sniegtos sociālos ieguvumus un ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvēšanas ekonomiskos aspektus, gadījumā, kad uz galalietotāja telpām neved jau esoša aktīva vai pasīva ātrdarbīgiem sakariem gatava infrastruktūra vai nav ieviesti alternatīvi risinājumi, kas abonentam nodrošinātu pieslēgumu ātrdarbīgiem elektronisko sakaru tīkliem, jebkuram publisko sakaru tīklu nodrošinātājam vajadzētu būt tiesīgam par saviem līdzekļiem tīklu ierīkot līdz privātīpašumam, ar noteikumu, ka ietekme uz privātīpašumu tiek samazināta līdz minimumam, piemēram, ja iespējams, izmantojot esošo infrastruktūru, kas ēkā jau ir pieejama, vai nodrošinot skarto teritoriju pilnīgu atjaunošanu.
- (34) Saskaņā ar subsidiaritātes principu ar šo direktīvu nebūtu jāskar dalībvalstu tiesības tajā paredzētās regulatīvās funkcijas piešķirt iestādēm, kas ir vispiemērotākās to izpildei atbilstīgi attiecīgās valsts konstitucionālajai sistēmai, saskaņā ar kuru paredzēts kompetenču un pilnvaru sadalījums, un šajā direktīvā paredzētajām prasībām.
- (35) Valsts izraudzītai strīdu izšķiršanas struktūrai būtu jānodrošina objektivitāte un neatkarība attiecībā pret iesaistītajām personām un tās rīcībā vajadzētu būt pienācīgai kompetencei un resursiem.
- (36) Dalībvalstīm būtu jāparedz pienācīgas, iedarbīgas, samērīgas un atturošas sankcijas gadījumiem, kad netiek izpildīti valsts pasākumi, kas veikti saskaņā ar šo direktīvu.
- (37) Lai nodrošinātu šajā direktīvā paredzēto vienoto informācijas punktu efektīvu darbību, dalībvalstīm būtu jānodrošina pietiekami resursi, kā arī tas, ka vienotajos informācijas punktos, tostarp vietējā kadastra reģistrā, optimālā apjomā ir pieejama attiecīga informācija par konkrēto teritoriju, ja šādi saistībā ar uzticētajiem uzdevumiem var nodrošināt ievērojamu efektivitāti. Šajā ziņā dalībvalstis varētu apsvērt iespējamās sinerģijas un diversifikācijas radītos ietaupījumus, ko varētu panākt saistībā ar vienotajiem kontaktpunktiem Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK ⁽¹⁾ 6. panta izpratnē, lai izmantotu esošās struktūras un maksimāli palielinātu ieguvumus galalietotājiem.
- (38) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus, proti, sekmēt ātrdarbīgiem elektronisko sakaru tīkliem piemērotu fizisko infrastruktūru izvēšanu visā Savienībā, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet šīs darbības mēroga un iedarbības dēļ šos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (39) Šajā direktīvā ir ievērotas pamattiesības un principi, kas jo īpaši atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, jo īpaši – tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un komercnoslēpuma aizsardzību, darījumdarbības brīvība, tiesības uz īpašumu un tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību. Dalībvalstīm šī direktīva jāpiemēro saskaņā ar šīm tiesībām un principiem,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Priekšmets un darbības joma

1. Šīs direktīvas mērķis ir atvieglot un stimulēt ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvēšanu, veicinot esošās fiziskās infrastruktūras koplietošanu un dodot iespēju efektīvāk izvērst jaunu fizisko infrastruktūru, lai šādus tīklus varētu izvērst par zemākām izmaksām.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV L 376, 27.12.2006., 36. lpp.).

2. Ar šo direktīvu tiek noteiktas minimālās prasības attiecībā uz inženiertehniskajiem darbiem un fizisko infrastruktūru, lai tuvinātu dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu konkrētus aspektus minētajās jomās.
3. Dalībvalstis var saglabāt vai ieviest pasākumus saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, kuri pārsniedz šajā direktīvā noteiktās minimālās prasības, lai labāk īstenotu 1. punktā minēto mērķi.
4. Ja kāds no šīs direktīvas noteikumiem ir pretrunā kādam noteikumam Direktīvā 2002/21/EK, Direktīvā 2002/19/EK, Direktīvā 2002/20/EK, Direktīvā 2002/22/EK vai Direktīvā 2002/77/EK, noteicošie ir attiecīgie minēto direktīvu noteikumi.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā piemēro definīcijas, kas izklāstītas Direktīvā 2002/21/EK.

Piemēro arī šādas definīcijas:

- 1) "tīkla operators" ir uzņēmums, kurš nodrošina publiskos sakaru tīklus vai kuram atļauts tos nodrošināt, kā arī uzņēmums, kurš nodrošina fizisko infrastruktūru, kas izveidota nolūkā sniegt:
 - a) ražošanas, transportēšanas vai sadales pakalpojumus attiecībā uz
 - i) gāzi;
 - ii) elektroenerģiju, tostarp sabiedrisko vietu apgaismošanu;
 - iii) siltumapgādi;
 - iv) ūdensapgādi, tostarp notekūdeņu un kanalizācijas izvadīšanu vai attīrīšanu un kanalizācijas sistēmas;
 - b) transporta pakalpojumus, tostarp dzelzceļa, autoceļu, ostu un lidostu pakalpojumus;
- 2) "fiziskā infrastruktūra" ir jebkurš tīkla elements, kas paredzēts citu tīkla elementu izvietošanai, pats neklūstot par aktīvu tīkla elementu, piemēram, caurules, masti, kanāli, kontrolakas, kanalizācijas atveres, sadales skapji, ēkas vai ēku ievadi, antenu iekārtas, torņi un balsti; kabeļi, tostarp tumšās optiskās šķiedras kabeļi, kā arī tīklu elementi, ko izmanto dzeramā ūdens apgādē, kā tas definēts Padomes Direktīvas 98/83/EK ⁽¹⁾ 2. panta 1. punktā, nav fiziskā infrastruktūra šīs direktīvas nozīmē;
- 3) "ātrdarbīgs elektronisko sakaru tīkls" ir elektronisko sakaru tīkls, kas spēj nodrošināt platjoslas piekļuves pakalpojumus ar ātrumu vismaz 30 Mb/s;
- 4) "inženiertehniskie darbi" ir celtniecības vai inženiertehnisko būvdarbu kopējais iznākums, kas pats par sevi spēj pildīt kādu saimniecisku vai tehnisku funkciju un ietver vienu vai vairākus fiziskās infrastruktūras elementus;
- 5) "publiskā iestāde" ir valsts, reģiona vai vietējās pašpārvaldes iestāde, publisko tiesību subjekts vai apvienība, ko veido viena vai vairākas šādas iestādes vai viens vai vairāki šādi publisko tiesību subjekti;
- 6) "publisko tiesību subjekti" ir subjekti, kuriem ir šādas iezīmes:
 - a) tie ir izveidoti ar konkrētu mērķi apmierināt vispārējas vajadzības un neveic rūpnieciskas vai komerciālas darbības;
 - b) tiem ir juridiskas personas statuss;
 - c) tos pilnībā vai galvenokārt finansē valsts, reģiona vai vietējās pašpārvaldes iestādes vai citi publisko tiesību subjekti vai tos pārtrauga šādas iestādes vai subjekti, vai to valdē, pārvaldē vai uzraudzības padomē vairāk nekā pusi locekļu iecel valsts, reģiona vai vietējās pašpārvaldes iestādes vai citi publisko tiesību subjekti;
- 7) "ēkas iekšējā fiziskā infrastruktūra" ir fiziskā infrastruktūra vai iekārtas galalietotāja atrašanās vietā, tostarp kopīpašumā esoši elementi, kas paredzēta vadu un/vai bezvadu piekļuves tīklu izvietošanai, ja šādi piekļuves tīkli spēj nodrošināt elektronisko sakaru pakalpojumus un savienot ēkas piekļuves punktu ar tīkla pieslēgumpunktu;

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 98/83/EK (1998. gada 3. novembris) par dzeramā ūdens kvalitāti (OV L 330, 5.12.1998., 32. lpp.).

- 8) "ātrdarbīgiem sakariem gatava ēkas iekšējā fiziskā infrastruktūra" ir tāda ēkas iekšējā fiziskā infrastruktūra, kas paredzēta ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementu izvietojumam vai ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu nodrošināšanai;
- 9) "kapitālās renovācijas darbi" ir celtniecības darbi vai inženiertehniskie būvdarbi galalietotāja atrašanās vietā, kuru laikā veiktas strukturālas izmaiņas visā ēkas iekšējā fiziskajā infrastruktūrā vai ievērojamā tās daļā un attiecībā uz kuriem jābūt saņemtai būvatļaujai;
- 10) "atļauja" ir kompetentās iestādes tiešs vai netiešs lēmums, kas pieņemts jebkādā procedūrā, saskaņā ar kuru uzņēmumam ir jāveic pasākumi, lai celtniecības darbus vai inženiertehniskos būvdarbus veiktu likumīgi;
- 11) "piekļuves punkts" ir fizisks punkts ēkā vai ārpus tās, kas ir pieejams uzņēmumiem, kuri nodrošina vai kuriem atļauts nodrošināt publiskus sakaru tīklus, un kas ļauj pieslēgties ātrdarbīgiem sakariem gatavai ēkas iekšējai fiziskajai infrastruktūrai.

3. pants

Piekļuve esošajai fiziskajai infrastruktūrai

1. Dalībvalstis nodrošina, ka ikvienam tīkla operatoram ir tiesības piedāvāt uzņēmumiem, kuri nodrošina vai kuriem atļauts nodrošināt elektronisko sakaru tīklus, piekļuvi savai fiziskajai infrastruktūrai nolūkā izvērst ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementus Dalībvalstis uz savstarpības pamata var paredzēt tiesības publisko sakaru tīklu operatoriem piedāvāt piekļuvi savai fiziskajai infrastruktūrai nolūkā izvērst citus tīklus, kas nav elektronisko sakaru tīkli.
2. Dalībvalstis nodrošina, ka, saņemot rakstisku pieprasījumu no uzņēmuma, kas nodrošina vai kuram atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus, jebkuram tīkla operatoram ir pienākums izpildīt visus pamatotos pieprasījumus par piekļuvi tā fiziskajai infrastruktūrai saskaņā ar taisnīgiem un saprātīgiem noteikumiem, tostarp attiecībā uz cenu, nolūkā izvērst ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementus. Šādā rakstiskā pieprasījumā konkrēti norāda projekta elementus, attiecībā uz kuriem tiek pieprasīta piekļuve, tostarp konkrētu laikposmu.
3. Dalībvalstis nosaka prasību, ka jebkuru atteikumu piešķirt piekļuvi pamato ar objektīviem, pārredzamiem un samērīgiem kritērijiem, piemēram:
 - a) tās fiziskās infrastruktūras tehnisko piemērotību, attiecībā uz kuru ir pieprasīta piekļuve, lai izvietotu jebkurus 2. punktā minētos ātrdarbīgo elektronisko sakaru tīklu elementus;
 - b) panta 2. punktā minēto ātrdarbīgo elektronisko sakaru tīklu elementu izvietojumam vajadzīgās telpas pieejamību, tostarp pietiekami pamatotas tīkla operatora turpmākās vajadzības pēc telpām;
 - c) drošību un sabiedrības veselību;
 - d) jebkura tīkla integritāti un drošību, jo īpaši kritiskās valsts infrastruktūras integritāti un drošību;
 - e) risku, ka plānotie elektronisko sakaru pakalpojumi varētu radīt nopietnus traucējumus tādu citu pakalpojumu nodrošināšanā, kurus sniedz tajā pašā fiziskajā infrastruktūrā;
 - f) tādu dzīvotspējīgu alternatīvu risinājumu pieejamību, kurus izmantojot, tīkla operators var nodrošināt visaptverošu piekļuvi fiziskajai tīkla infrastruktūrai un kuri ir piemēroti ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu nodrošināšanai, ar noteikumu, ka minētā piekļuve tiek piedāvāta saskaņā ar taisnīgiem un saprātīgiem noteikumiem.

Dalībvalstis nodrošina, ka tīkla operators norāda atteikuma iemeslus divu mēnešu laikā no dienas, kad saņemts pilns pieprasījums piešķirt piekļuvi.

4. Ja divu mēnešu laikā pēc dienas, kurā saņemts pieprasījums piešķirt piekļuvi, piekļuve ir atteikta vai nav panākta vienošanās par konkrētiem noteikumiem, tostarp cenu, dalībvalstis nodrošina, ka jebkura no pusēm ir tiesīga lūgt, lai jautājumu izskata kompetentā valsts strīdu izšķiršanas struktūra.

5. Dalībvalstis nosaka prasību, lai šā panta 4. punktā minētā valsts strīdu izšķiršanas struktūra, pilnībā ievērojot proporcionalitātes principu, izdod saistošu lēmumu, lai atrisinātu strīdu, kas sāks atbilstīgi 4. punktam, tostarp nosakot taisnīgus un saprātīgus noteikumus, ieskaitot vajadzības gadījumā cenu.

Valsts strīdu izšķiršanas struktūra izšķir strīdu iespējami īsā termiņā un katrā ziņā četru mēnešu laikā pēc pilna pieprasījuma saņemšanas dienas, izņemot ārkārtējos apstākļos, neskarot nevienas puses iespējas ierosināt lietu tiesā.

Ja strīds ir saistīts ar piekļuvi elektronisko sakaru tīkla nodrošinātāja infrastruktūrai un valsts strīdu izšķiršanas struktūra ir valsts regulatīvā iestāde, tā vajadzības gadījumā ņem vērā mērķus, kas izklāstīti 8. pantā Direktīvā 2002/21/EK. Strīdu izšķiršanas struktūra visos gadījumos, nosakot cenu, nodrošina, ka piekļuves nodrošinātājam ir taisnīgas iespējas atgūt savas izmaksas un ņem vērā pieprasītās piekļuves ietekmi uz piekļuves nodrošinātāja uzņēmējdarbības plānu, tostarp ieguldījumiem, ko veicis tīkla operators, no kura šī piekļuve ir pieprasīta, jo īpaši fiziskajā infrastruktūrā, ko izmanto ātrdarbīgu elektronisko sakaru pakalpojumu sniegšanai.

6. Šis pants neskar fiziskās infrastruktūras īpašnieka tiesības uz īpašumu gadījumos, kad tīkla operators nav īpašnieks, un jebkuru citu trešo personu, piemēram, zemes īpašnieku un privātpašumu īpašnieku, tiesības uz īpašumu.

4. pants

Pārredzamība attiecībā uz fizisko infrastruktūru

1. Lai pieprasītu piekļuvi fiziskajai infrastruktūrai saskaņā ar 3. panta 2. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka ikvienam uzņēmumam, kurš nodrošina publiskos sakaru tīklus vai kuram atļauts tos nodrošināt, ir tiesības pēc pieprasījuma piekļūt šādam informācijas minimumam par jebkura tīkla operatora esošo fizisko infrastruktūru:

- a) atrašanās vieta un maršruts;
- b) infrastruktūras veids un pašreizējais izmantojums; un
- c) kontaktpunkts.

Dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmums, kas pieprasa piekļuvi, precīzi norāda attiecīgo teritoriju, kurā tas paredzējis izvērst ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementus.

Dalībvalstis var atļaut ierobežot piekļuvi informācijas minimumam tikai tad, ja tas ir vajadzīgs saistībā ar tīklu drošību un integritāti, nacionālo drošību, sabiedrības veselību vai drošību, konfidencialitāti vai ekspluatācijas noslēpumiem un komercnoslēpumiem.

2. Dalībvalstis var prasīt, lai ikviena publiskā iestāde, kuras rīcībā tās uzdevumu dēļ ir elektroniskā formātā sagatavoti 1. punktā minētā informācijas minimuma elementi par tīkla operatora fizisko infrastruktūru, izmantojot elektroniskos līdzekļus, tos darītu pieejamus vienotajā informācijas punktā līdz 2017. gada 1. janvārim, un dalībvalstis nosaka prasību, ka šādas publiskās iestādes dara to pieejamu pēc pieprasījuma uzņēmumiem, kuri nodrošina publiskus sakaru tīklus vai kuriem atļauts tos nodrošināt, neskarot atbilstīgi 1. punktam noteiktos ierobežojumus. Jebkurus šādas informācijas atjauninājumus un jebkuru jaunu 1. punktā minētā informācijas minimuma elementu, ko saņēmusi publiskā iestāde, dara pieejamus vienotajam informācijas punktam divu mēnešu laikā pēc to saņemšanas dienas. Minēto termiņu var pagarināt maksimāli par vienu mēnesi, ja tas ir nepieciešams, lai garantētu sniegtās informācijas uzticamību.

3. Informācijas minimums, ko dara pieejamu vienotajam informācijas punktam atbilstīgi 2. punktam, ir nekavējoties elektroniski pieejams vienotajā informācijas punktā saskaņā ar samērīgiem, nediskriminējošiem un pārredzamiem noteikumiem. Dalībvalstis nodrošina, ka piekļuvi informācijas minimumam atbilstīgi šim punktam dara pieejamu vienotajā informācijas punktā vēlākais līdz 2017. gada 1. janvārim.

4. Ja 1. punktā minētais informācijas minimums nav pieejams vienotajā informācijas punktā, dalībvalstis nosaka prasību, ka tīklu operatori nodrošina piekļuvi šādai informācijai pēc tāda uzņēmuma īpaša rakstiska pieprasījuma, kurš nodrošina vai kuram atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus. Šādā pieprasījumā precīzi norāda attiecīgo teritoriju, kurā paredzēts izvērst ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementus. Piekļuvi informācijai piešķir divu mēnešu laikā pēc rakstiska pieprasījuma saņemšanas dienas saskaņā ar samērīgiem, nediskriminējošiem un pārredzamiem noteikumiem, neskarot atbilstīgi 1. punktam noteiktos ierobežojumus.

5. Ja no uzņēmuma, kurš nodrošina publiskos sakaru tīklus vai kuram atļauts tos nodrošināt, ir saņemts īpašs rakstisks pieprasījums, dalībvalstis nosaka prasību, ka tīklu operatori izpilda pamatotos pieprasījumus veikt to fiziskās infrastruktūras konkrētu elementu apsekojumus uz vietas. Šādā pieprasījumā precīzi norāda tīkla elementus, uz kuriem attiecas ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementu izvēšana. Atļauju veikt norādīto tīkla elementu apsekojumus uz vietas piešķir viena mēneša laikā pēc rakstiska pieprasījuma saņemšanas dienas saskaņā ar samērīgiem, nediskriminējošiem un pārredzamiem noteikumiem, neskarot atbilstīgi 1. punktam noteiktos ierobežojumus.

6. Ja rodas strīds par šajā pantā paredzētajām tiesībām un pienākumiem, dalībvalstis nodrošina, ka jebkura no pusēm ir tiesīga lūgt, lai strīdu izskata valsts strīdu izšķiršanas struktūra. Valsts strīdu izšķiršanas struktūra, pilnībā ievērojot proporcionalitātes principu, izdod saistošu lēmumu, lai atrisinātu strīdu iespējami īsā termiņā un katrā ziņā divu mēnešu laikā, izņemot ārkārtējos apstākļos, neskarot nevienas puses iespējas ierosināt lietu tiesā.

7. Ja esošā fiziskā infrastruktūra tiek uzskatīta par tehniski nepiemērotu ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu izvēršanai vai ja tā ir kritiskā valsts infrastruktūra, dalībvalstis var paredzēt atbrīvojumus 1.–5. punktā paredzētajiem pienākumiem. Šajā ziņā šādus atbrīvojumus pienācīgi pamato. Ieinteresētajām personām dod iespēju samērīgā termiņā izteikt apsvērumus par atbrīvojumu projektiem. Par visiem šādiem atbrīvojumiem paziņo Komisijai.

8. Dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmumi, kuri nodrošina publiskos elektronisko sakaru tīklus vai kuriem atļauts tos nodrošināt un kuri iegūst piekļuvi informācijai atbilstīgi šim pantam, veic pienācīgus pasākumus, lai nodrošinātu konfidencialitātes un ekspluatācijas noslēpumu un komercnoslēpumu ievērošanu.

5. pants

Inženiertehnisko darbu koordinēšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka ikvienam tīkla operatoram ir tiesības apspriest vienošanās par inženiertehnisko darbu koordinēšanu ar uzņēmumiem, kuri nodrošina vai kuriem atļauts nodrošināt elektronisko sakaru tīklus nolūkā izvērst ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementus.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka ikviens tīkla operators, kurš tieši vai netieši veic inženiertehniskos darbus, kas pilnībā vai daļēji finansēti no publiskiem līdzekļiem, izpilda visus pamatotus pieprasījumus koordinēt inženiertehniskos darbus saskaņā ar pārredzamiem un nediskriminējošiem noteikumiem, ko iesnieguši uzņēmumi, kuri nodrošina vai kuriem atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus nolūkā izvērst ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementus. Šādu lūgumu apmierina ar noteikumu, ka:

- tas nerada nekādas izmaksas papildus sākotnēji plānoto inženiertehnisko darbu izmaksām, tostarp izmaksas, ko rada papildu kavēšanās;
- tas netraucē kontroli pār darbu koordinēšanu;
- koordinēšanas pieprasījums ir iesniegts iespējami drīz un katrā ziņā vismaz vienu mēnesi pirms galīgā projekta iesniegšanas kompetentajām iestādēm, lai saņemtu atļauju.

Dalībvalstis var paredzēt noteikumus attiecībā uz tādu izmaksu sadali, kas saistītas ar inženiertehnisko darbu koordinēšanu.

3. Ja vienošanās par inženiertehnisko darbu koordinēšanu atbilstīgi 2. punktam nav panākta viena mēneša laikā pēc oficiālā pieprasījuma saņemšanas dienas to apspriest, dalībvalstis nodrošina, ka jebkura no pusēm ir tiesīga lūgt, lai jautājumu izskata kompetentā valsts strīdu izšķiršanas struktūra.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka 3. punktā minētā valsts strīdu izšķiršanas struktūra, pilnībā ievērojot proporcionalitātes principu, iespējami īsā termiņā un katrā ziņā divu mēnešu laikā pēc pilna pieprasījuma saņemšanas dienas, izņemot ārkārtējos apstākļos, izdod lēmumu, lai atrisinātu strīdu, kas sāks atbilstīgi 3. punktam, tostarp nosakot taisnīgus un nediskriminējošus noteikumus un vajadzības gadījumā maksas.

Valsts strīdu izšķiršanas struktūra izšķir strīdu iespējami īsā termiņā un katrā ziņā divu mēnešu laikā pēc pilna pieprasījuma saņemšanas dienas, izņemot ārkārtējos apstākļos, neskarot nevienas puses iespējas ierosināt lietu tiesā.

5. Ja inženiertehniskie darbi ir maznozīmīgi, piemēram, vērtības, apjoma vai ilguma ziņā, vai ja tā ir kritiskā valsts infrastruktūra, dalībvalstis var paredzēt atbrīvojumus no šajā pantā paredzētajiem pienākumiem. Šādus atbrīvojumus pienācīgi pamato. Ieinteresētajām personām dod iespēju samērīgā termiņā izteikt apsvērumus par atbrīvojumu projektiem. Par visiem šādiem atbrīvojumiem paziņo Komisijai.

6. pants

Pārredzamība par plānotiem inženiertehniskajiem darbiem

1. Lai apspriestu vienošanos par tādu inženiertehnisko darbu koordinēšanu, kas minēti 5. pantā, dalībvalstis nosaka prasību, ka, saņemot īpašu rakstisku pieprasījumu no uzņēmuma, kurš nodrošina publiskos sakaru tīklus vai kuram atļauts tos nodrošināt, jebkurš tīkla operators dara pieejamu turpmāk minēto informācijas minimumu par notiekošajiem vai plānotajiem inženiertehniskajiem darbiem, kas saistīti ar tā fizisko infrastruktūru, attiecībā uz kuriem ir piešķirta atļauja, ir uzsākta atļaujas piešķiršanas procedūra vai pirmo atļaujas pieprasījumu kompetentajām iestādēm paredzēts iesniegt nākamajos sešos mēnešos:

- darbu atrašanās vieta un veids;
- iesaisītītie tīkla elementi;
- plānotais darbu sākšanas datums un to ilgums; un
- kontaktpunkts.

Tāda uzņēmuma pieprasījumā, kurš nodrošina vai kuram atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus, norāda attiecīgo teritoriju, kurā paredzēts izvērst ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementus. Divu nedēļu laikā pēc rakstiska pieprasījuma saņemšanas dienas tīklu operatori sniedz pieprasīto informāciju saskaņā ar samērīgiem, nediskriminējošiem un pārredzamiem noteikumiem. Dalībvalstis var atļaut ierobežot piekļuvi informācijas minimumam tikai tad, kad tas ir vajadzīgs saistībā ar tīklu drošību un integritāti, nacionālo drošību, sabiedrības veselību vai drošību, konfidencialitāti vai ekspluatācijas noslēpumiem un komercnoslēpumiem.

2. Tīkla operators var noraidīt atbilstīgi 1. punktam iesniegto pieprasījumu, ja:

- a) pieprasīto informāciju tas ir darījis publiski pieejamu elektroniskā formātā vai
- b) piekļuve šādai informācijai ir nodrošināta vienotā informācijas punktā.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka pieprasīto informācijas minimumu, kas minēts 1. punktā, tīkla operators dara pieejamu vienotajā informācijas punktā.

4. Ja rodas strīds par šajā pantā paredzētajām tiesībām un pienākumiem, dalībvalstis nodrošina, ka jebkura no pusēm ir tiesīga lūgt, lai strīdu izskata valsts strīdu izšķiršanas struktūra. Valsts strīdu izšķiršanas struktūra, pilnībā ievērojot proporcionalitātes principu, izdod saistošu lēmumu, lai atrisinātu strīdu iespējami īsā termiņā un katrā ziņā divu mēnešu laikā, izņemot ārkārtējos apstākļos, neskarot nevienas puses iespējas ierosināt lietu tiesā.

5. Ja inženiertehnisko darbu vērtība ir nenozīmīga vai ja tā ir kritiskā valsts infrastruktūra, dalībvalstis var paredzēt atbrīvojumus no šajā pantā paredzētajiem pienākumiem. Šādus atbrīvojumus pienācīgi pamato. Ieinteresētajām personām dod iespēju samērīgā termiņā izteikt apsvērumus par atbrīvojumu projektiem. Par visiem šādiem pasākumiem paziņo Komisijai.

7. pants

Atļauju piešķiršanas procedūra

1. Dalībvalstis nodrošina, ka visa attiecīgā informācija par nosacījumiem un procedūrām, ko piemēro, lai piešķirtu inženiertehnisko darbu atļaujas, kas vajadzīgas ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementu izvērsšanai, tostarp jebkāda informācija par atbrīvojumiem, ko šādiem elementiem piemēro attiecībā uz dažām vai visām atļaujām, kas jāsaņem saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ir pieejama vienotajā informācijas punktā.

2. Dalībvalstis var paredzēt tiesības ikvienam uzņēmumam, kurš nodrošina publiskos sakaru tīklus vai kuram atļauts tos nodrošināt, izmantojot elektroniskos līdzekļus un ar vienotā informācijas punkta starpniecību, iesniegt pieteikumus, lai saņemtu inženiertehnisko darbu atļaujas, kas vajadzīgas ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu elementu izvērsšanai.

3. Dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka kompetentās iestādes apstiprina vai atsaka atļaujas piešķiršanu četru mēnešu laikā pēc pilna atļaujas pieprasījuma saņemšanas dienas, neskarot citus īpašus termiņus vai pienākumus, kas noteikti procedūras pareizai veikšanai un ir piemērojami atļaujas piešķiršanas procedūrai saskaņā ar valsti vai Savienības tiesībām, vai apelācijas procesa pareizai veikšanai. Dalībvalstis izņēmuma kārtā pienācīgi pamatotos gadījumos var paredzēt termiņa pagarināšanu. Jebkurš pagarinājums ir pēc iespējas īsāks, lai apstiprinātu vai atteiktu atļaujas piešķiršanu. Jebkuru atteikumu pienācīgi pamato, balstoties uz objektīviem, pārredzamiem, nediskriminējošiem un samērīgiem kritērijiem.

4. Dalībvalstis var nodrošināt, ka ikvienam uzņēmumam, kurš nodrošina vai kuram atļauts nodrošināt publiskos sakaru tīklus un kuram nodarīts kaitējums saskaņā ar 3. punktu piemērojamo termiņu neievērošanas dēļ, ir tiesības saskaņā ar valsts tiesību aktiem saņemt kompensāciju par tam nodarīto kaitējumu.

8. pants

Ēkas iekšējā fiziskā infrastruktūra

1. Dalībvalstis nodrošina, ka visas jaunceltnes galalietotāja atrašanās vietā, tostarp kopīpašumā esošie to elementi, attiecībā uz ko būvatļauju pieteikumi ir iesniegti pēc 2016. gada 31. decembra, arīko ar ātrdarbīgiem sakariem gatavu ēkas iekšējo fizisko infrastruktūru līdz tīkla pieslēgumpunktiem. Tādu pašu pienākumu piemēro kapitālās renovācijas darbiem, attiecībā uz ko būvatļauju pieteikumi ir iesniegti pēc 2016. gada 31. decembra.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka visas daudzdzīvokļu jaunceltnes, attiecībā uz ko būvatļauju pieteikumi ir iesniegti pēc 2016. gada 31. decembra, aprīko ar piekļuves punktu. Tādu pašu pienākumu piemēro daudzdzīvokļu ēku kapitālās renovācijas darbiem, attiecībā uz ko būvatļauju pieteikumi ir iesniegti pēc 2016. gada 31. decembra.
3. Ēkas, kas aprīkotas saskaņā ar šo pantu, ir tiesīgas saņemt brīvprātīgu marķējumu "gatavs platjoslas pakalpojumiem" dalībvalstīs, kuras ir izvēlējušās šādu marķējumu ieviest.
4. Attiecībā uz noteiktām ēku kategorijām, jo īpaši vienģimenes dzīvojamām mājām, vai kapitālās renovācijas darbiem dalībvalstis var paredzēt atbrīvojumus no 1. un 2. punktā paredzētajiem pienākumiem, kad minēto pienākumu izpilde ir nesamērīga, piemēram, attiecībā uz izmaksām, kas rodas atsevišķiem dzīvokļu īpašniekiem vai kopīpašniekiem, vai attiecībā uz ēkas veidu, piemēram, pieminekļu, vēsturisku ēku, brīvdienu māju, militāru ēku vai citu nacionālās drošības vajadzībām izmantotu ēku īpašām kategorijām. Šādus atbrīvojumus pienācīgi pamato. Leinteresētajām personām dod iespēju samērīgā termiņā izteikt apsvērumus par atbrīvojumu projektiem. Par visiem šādiem atbrīvojumiem paziņo Komisijai.

9. pants

Piekļuve ēkas iekšējai fiziskajai infrastruktūrai

1. Dalībvalstis nodrošina, ka, ievērojot 3. punkta pirmo daļu, ikvienam publisko sakaru tīkla nodrošinātājam ir tiesības par saviem līdzekļiem izvērst savu tīklu līdz piekļuves punktam.
 2. Dalībvalstis nodrošina, ka, ievērojot 3. punkta pirmo daļu, ikvienam publisko sakaru tīkla nodrošinātājam nolūkā izvērst ātrdarbīgu elektronisko sakaru tīklu ir tiesības piekļūt jebkādai esošai ēkas iekšējai fiziskajai infrastruktūrai, ja dublēšana ir tehniski neiespējama vai ekonomiski nelietderīga.
 3. Dalībvalstis nodrošina, ka ikviens piekļuves punkta un ēkas iekšējās fiziskās infrastruktūras izmantošanas tiesību turētājs izpilda visus pamatotus pieprasījumus no publisko sakaru tīkla nodrošinātājiem par piekļuvi saskaņā ar taisnīgiem un nediskriminējošiem noteikumiem, tostarp vajadzības gadījumā attiecībā uz cenu.
- Ja 1. vai 2. punktā minētā vienošanās par piekļuvi nav panākta divu mēnešu laikā pēc oficiālā piekļuves pieprasījuma saņemšanas dienas, dalībvalstis nodrošina, ka katra puse ir tiesīga lūgt, lai jautājumu izskata kompetentā valsts strīdu izšķiršanas struktūra ar mērķi novērtēt atbilstību minētajos punktos noteiktajām prasībām. Valsts strīdu izšķiršanas struktūra, pilnībā ievērojot proporcionalitātes principu, izdod saistošu lēmumu, lai atrisinātu strīdu iespējami īsā termiņā un katrā ziņā divu mēnešu laikā, izņemot ārkārtējos apstākļos, neskarot nevienas puses iespējas ierosināt lietu tiesā.
4. Dalībvalstis var piešķirt atbrīvojumus no 1.–3. punkta prasībām attiecībā uz ēkām, ja piekļuve esošam tīklam, kas ir ierīkots līdz galalietotāju atrašanās vietai un ir piemērots ātrdarbīgu elektronisko sakaru pakalpojumu sniegšanai, tiek nodrošināta saskaņā ar objektīviem, pārredzamiem, samērīgiem un nediskriminējošiem noteikumiem.
 5. Ja nav pieejama ātrdarbīgiem sakariem gatava ēkas iekšējā infrastruktūra, dalībvalstis nodrošina, ka ikvienam publisko sakaru tīkla nodrošinātājam ir tiesības savu tīklu ierīkot līdz abonenta telpām, ja ir panākta vienošanās ar minēto abonentu, ar noteikumu, ka līdz minimumam samazināta ietekme uz trešo personu privātīpašumu.
 6. Šis pants neskar piekļuves punkta vai ēkas iekšējās fiziskās infrastruktūras īpašnieka tiesības uz īpašumu, ja minētās infrastruktūras vai piekļuves punkta izmantošanas tiesību turētājs nav to īpašnieks, un jebkuru citu trešo personu, piemēram, zemes un ēku īpašnieku, tiesības uz īpašumu.

Dalībvalstis var pieņemt noteikumus par pienācīgu finansiālu kompensāciju personām, kurām nodarīts kaitējums šajā pantā noteikto tiesību īstenošanas dēļ.

10. pants

Kompetentās struktūras

1. Dalībvalstis nodrošina, ka katru no valsts strīdu izšķiršanas struktūrai noteiktajiem uzdevumiem veic viena vai vairākas kompetentās struktūras.
2. Jebkura valsts strīdu izšķiršanas struktūra, kuru dalībvalsts izraudzījusies atbilstīgi 1. punktam, ir juridiski nošķirta un funkcionāli neatkarīga no jebkura tīklu operatora. Dalībvalstis var atļaut valsts strīdu izšķiršanas struktūrai iekasēt nodevas, lai segtu tai noteikto uzdevumu veikšanas izmaksas.

3. Dalībvalstis nosaka prasību, ka visas puses pilnībā sadarbojas ar valsts strīdu izšķiršanas struktūru.
4. Dalībvalstis izraugās vienu vai vairākas kompetentās struktūras valsts, reģiona vai vietējā līmenī, lai veiktu 4., 6. un 7. pantā minētā vienotā informācijas punkta funkcijas. Lai segtu minēto funkciju izpildes izmaksas, dalībvalstis var atļaut, ka par vienoto informācijas punktu izmantošanu tiek iekasētas nodevas.
5. Visu to kompetento iestāžu nosaukumus, kas atbilstīgi šim pantam veic kādu funkciju saskaņā ar šo direktīvu, dalībvalstis paziņo Komisijai līdz 2016. gada 1. jūlijam, bet jebkādas šajā saistībā veiktās izmaiņas – līdz šādas izraudzīšanas vai izmaiņu spēkā stāšanās datumam.
6. Visus lēmumus, ko pieņēmusi jebkura no šajā pantā minētajām kompetentajām struktūrām, var pārsūdzēt tiesā saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

11. pants

Sankcijas

Dalībvalstis pieņem noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas gadījumā, ja tiek pārkāpti atbilstīgi šai direktīvai pieņemtie valsts pasākumi, un veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu to īstenošanu. Paredzētās sankcijas ir pienācīgas, iedarbīgas, samērīgas un atturošas.

12. pants

Pārskatīšana

Līdz 2018. gada 1. jūlijam Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par šīs direktīvas īstenošanu. Ziņojumā iekļauj kopsavilkumu par šajā direktīvā paredzēto pasākumu ietekmi un novērtējumu par virzību tās mērķu sasniegšanā, tostarp to, vai un kā direktīva vēl vairāk varētu sekmēt tādu mērķu sasniegšanu platjoslas pakalpojumu jomā, kas ir vērienīgāki par digitalizācijas programmā noteiktajiem.

13. pants

Transponēšana

Dalībvalstis līdz 2016. gada 1. jūlijam pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to informē Komisiju.

Tās piemēro minētos aktus no 2016. gada 1. jūlija.

Kad dalībvalstis pieņem minētos aktus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce.

14. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

15. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2014. gada 15. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
D. KOURKOULAS